

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 96

Číslo: 38

18. září 2016

Cena: 8 Kč

Varhaníci a zpěváci CČSH i v roce 2016 na scéně

Od 5. do 13. srpna se v Uherském Brodě uskutečnil v pořadí již XXIII. kurz varhaníků a zpěváků Církve československé husitské.

Vše začalo uvítáním v páteční odpoledne, poté pokračovalo sobotním poznávacím výletem do Luhačovic a Vizovic. V Luhačovicích jsme poznali místní církevní objekty (zámeckou kapli sv. Josefa a moderní chrám sv. Rodiny) a jejich varhany. Ochutnali jsme minerální vody lázeňských pramenů. Ve Vizovicích jsme navštívili místní zámek s nádhernou zámeckou kaplí. A jaké štěstí! Týden před naší návštěvou byl na galerii kaple po generální opravě znovu umístěn barevně úžasný pozitiv z 18. stol., na který si někteří účastníci mohli zahrát. Procházka v zeleni zámeckého parku s návštěvou kostela sv. Vavřince, kde jsme opět rozezvučeli místní varhany, ukončily náš výlet za poznáním.

V neděli jsme se s místní obcí zúčastnili bohoslužby v uherskobrodském Husově sboru, kterou vedl vedoucí kurzu Zdeněk Kovalčík. Při liturgii kurzisté zazpívali oblíbenou Ebenovu Truvérskou mši. Přítomné pak potěšila prohlídka pamětihodností Uherského Brodu, japonské zahrady i návštěva muzea s expozicí o J. A. Komenském.

Večer se za vedení Z. Kovalčíka hodovalo: nejdříve duchovně, zamyslením o církvi s poslechem CD „Zná Hospodin dnů upřímných“, pak při večeři, která nám připomněla z vybraných pasáží Písma význam biblických pokrmů – chléb, víno, ryba, maso, mléko, med, ovoce.

Pestrá škála přihlášených z různých koutů naší vlasti - mladí i starší, pokročilí i začínající, rozmanitost hudebních žánrů z tradice i moderny, pile, otevřené přátelství...

Pracovní dny byly zářovány ranními zamyšlením, která vedla ses. farářka Iva Pospíšilová, a večerní Kalousovou pobožností vedenou Z. Kovalčíkem. Oba duchovní našli společné téma: Boží království mezi námi. Při pobožnostech v doprovodu písní se střídali účastníci kurzu. Poté jsme se rozběhli ve skupinkách ke třem uherskobrodským varhanám. Na faře jsme měli k dispozici harmonium a klavír, v našem sboru klávesy. Ze všech stran zněly tóny nástrojů i zpěv. Mladým, ale i starším začínajícím varhaníkům se odborně věnoval br. Lukáš Rýdlo. Odpoledne bylo naplněno nácvikem sborového zpěvu – a to vše pro přípravu závěrečného koncertu, který se uskutečnil 12. srpna.

Koncert trvající více než hodinu byl dramaturgicky velmi bohatý. Sestával jednak ze sólových varhanních vstupů (Václav Kovalčík, Angelika Bártová, Lukáš Rýdlo, Miroslav

Misár), sólových písní s doprovodem varhan (Pavlína Lukešová za doprovodu Evy Dziadziové, Zora Mlnářiková za doprovodu Karla Mlnářika) a také ze sborového zpěvu všech účastníků. Kromě staročeských chorálů, Komenského Písně písní, athemu Jako jelen žízní, zpěvů z Taizé řízených vedoucím kurzu zaujala Missa brevis J. Michaela Haydna, již řídila Zdeňka Dulajová za skvělého varhanního doprovodu Lukáše Michla. Vrcholem koncertu byla originální kompozice Antonína Tučapského Toccata a canzona pro klavír a varhany v profesionálním podání manželů Lukáše a Kateřiny Michlových. Více než 60 posluchačů odměnilo 22 účastníků našeho setkání dlouhotrvajícím potleskem. Je třeba připomenout, že před koncertem jsme hráli a zpívali při večerní mši, čímž jsme vyjádřili dík místní farnosti za laskavou podporu našeho snažení. Obojí se konalo v chrámu Neposkvrněného početí Panny Marie v Uherském Brodě. A pak následovalo všemi očekávané „všeobecné“ veselí na naší faře u prostřeného stolu s dobrou skleničkou moravského vína. Letošní kurz lze charakterizovat slovy: pestrá škála přihlášených z různých koutů naší vlasti – mladí i starší, pokročilí i začínající, rozmanitost hudebních žánrů z tradice i moderny, pile, otevřené přátelství, radost ze setkání i z duchovního povzbuzení, touha být spolu i odhodlání sloužit církvi. V sobotu 13. srpna nastalo společné rozloučení songovou liturgií, již vedl br. Kovalčík. Potěšitelná byla hojná účast uherskobrodských. Po songové bohoslužbě část kurzistů, kteří to neměli domů až tak daleko, navštívila sklárnu v Květné, kde se konal den

otevřených dveří. Veřejnost si tam mohla vyzkoušet četné dovednosti – např. tvarování žhavého skla „foukáním“ a dekoraci skleniček. Velké poděkování patří náboženské obci v Uherském Brodě, římskokatolické farnosti, klášteru dominikánů, Domu kultury v Uherském Brodě, městu Uherský Brod a všem lidem dobré vůle – za podporu a především za zapůjčení a využití chrámových a kulturních prostor pro naše vzdělávání. Děkujeme za finanční příspěvek a takto za podporu našeho kurzu diecézním radám naší církve v České republice i městu Uherský Brod. Poděkování též patří skvělé hostitelce a organizátorce – ses. farářce Ivě Pospíšilové, která významně přispěla k tomu, aby se náš kurz duchovně, kulturně a společensky realizoval. A dík i br. faráři Kovalčíkovi – dlouholetému vedoucímu a organizátoru letních hudebních kurzů, varhaníků, zpěváků i sbormistru naší církve.

Setkání mládeže v Brně

Na začátku října se uskutečnil již osmý ročník celocírkevního setkání mládeže z naší církve. Po pěti letech se místem konání stane opět malebné duchovní středisko Zahrada v Brně. Mladí účastníci se mohou těšit na pestrý, téměř festivalový program, plný hudby, tvůrčích aktivit, sdílení, her a nebude samozřejmě chybět ani duchovní vyžití. Setkání proběhne od 7. do 9. října 2016. Více informací a přihlášky získáte na: www.setkani-ccsh.webnode.cz nebo na FB stránkách Mládež CČSH. Kontakt: kristyna.mlynkova@ccsh.cz.

Děti nám zachránily svět!

Mise ve Skavsku u Kroměříže zdárně ukončena! Ano, čtete správně. Letní světová vědecká konference dětí „S.K.A.V.S.K.O.“, která se konala ve dnech 6. - 13. 8. pro skupinu vybraných vědců z celé naší planety – tedy 25 dětí z Brněnské a Olomoucké diecéze CČSH, byla úspěšná.

„Vědci“ zachránili náš svět. Tedy spíše všechno, co potřebuje lidstvo k životu: čistou vodu, čistý vzduch i přírodu se vším, co v ní přebývá. A že to byl dramatický týden plný nečekaných zvratů a ohrožení pohromami – jako například hnutí včel, vymírání dobytka, úplná ztráta zdrojů vody a další – se můžete podívat na našem webu: ccsh-pv.cz, v rubrice „fotky 2016“. Děti, vlastně pardon, „vědci“ řešili velmi náročné úkoly i technického

rázu; museli třeba vytvořit poutače a videoklipy pro informování o hrozících pohromách. Žádná legrace. Zejména tehdy, když zjistili, že veškerá technika (počítače, mobilní telefony, i-pody, videa atd.) přestává sloužit člověku, ale slouží najednou sama sobě, a tím se role úplně přehodily. Služebníkem techniky se najednou stal člověk. Veškerá technika nám začala vládnout a diktovat svá pravidla. A že technika nemá slitovnosti a žádný cit, to vám nemusím poví-

dat. Nebyla najednou žádná energie světelná ani tepelná. A to byl teprve začátek. No, nebudu vás napínat – „naši vědci“ zvládli všechno na výbornou. Ale byly to nervy, to vám řeknu! Závěrečná párty s rautem, večerním promítáním filmu „v peřínkách“ a se zmrzlinou k tomu – no řekněte sami, nejsou báječní? Takže, až se ráno probudíte do nového dne, nezapomeňte našemu Pánu poděkovat za svoje děti – jsou ochotné náš svět chránit za všech okolností.

P. S.: Pro jistotu jsme v ranních a večerních modlitbách prosili Hospodina o moudrost, ochranu a tak vůbec. Však to znáte. Krásné a požehnané dny přeji vedoucí tábora „Vápenná“: Kuba, Máňa, Vít a Lucka.

Ivana Krejčí, Prostějov

Co napsat závěrem? Víme, že bolesti naší církve je fakt, že leckde není nikdo, kdo by doprovázel hrou bohoslužby. A tak si dovolím adresovat výzvu do všech stran: poohlédněte se ve svých obcích, oslovte mladé muzikanty, umožněte jim vstoupit k nástrojům a pak je pozvete třeba příští rok na již XXIV. kurz varhaníků a zpěváků, aby prožili stejnou radost jako my a aby byli takto motivováni pro službu v církvi. I naše setkání, jehož se zúčastnilo poprvé několik začínajících, je důkazem toho, že je to možné a že zázraky se skutečně dějí. Za účastníky XXIII. kurzu varhaníků a zpěváků CČSH **Václav Kovalčík**

Zkouška sboru ve farním kostele. Diriguje Zdeněk Kovalčík.

Modlitba

Ó Bože tichý, silný, mlčenlivý,
Ty, jehož tuším všady v strachu mdlém,
slyš tiché modlitby mé smutek živý,
jak teskně lká má duše pode sklem.

Ó Bože tichý, mlčenlivý, silný,
Ty, jehož tuším všady pustou tmou,
k mé duši smutkem třesoucí se přílni
a uvaž nekonečnou bídu mou.

Ó Bože silný, mlčenlivý, tichý,
Ty, jehož tuším všady přítomným
a jenž jsi viděl všechny moje hříchy:
já chvím se, chvím před přísným soudem Tvým.

Slyš tiché modlitby mé, smutek živý,
jak žaluje Ti z černých očí mých -
ó Bože tichý, silný, mlčenlivý
a zámčivý v nocích tajemných.

Svou violu jsem naladil co možno nejhlouběji

Svou violu jsem naladil co možno nejhlouběji
a tichý doprovod k ní pozdě za večera pěji.
Hráč náruživý zámčivých, sešerfělých nálad,
chci mít divné kouzlo starých, ironických balad.
A na zděděnou violu svou těm jen, těm jen hraji,
již k ránu v nocích nejistých do dálek naslouchají...

Mé melodie chtějí mít smutek všeho toho,
co rostlo, vykvetlo a zráló marně, pro nikoho.
A mít toho naději a neurčitou něhu,
co vzkličiti chce v těžké půdě dalekého břehu,
a mít zvuk, jenž nesmělý, přec jemný,
smysly mámi jak chvění silných drátů, utlumených sordinami,
a chtějí důvěrnost mít v tichu prodloužených staccat,
když na nejnižších polohách tmou chystají se plakat...
Na violu svou zděděnou jen tehdy, tehdy hraji,
když měsíc teprv vyjít má a tma je ještě v kraji,
a vigilie přísná padá za lesy a vodu,
a krajem velké tajemství jde slavných Božích Hodů.
Mé tenké prsty po strunách vždy nervózně se chvějí,
když tichý doprovod svůj pozdě za večera pěji...
Svou violu jsem naladil co možno nejhlouběji.

Karel Hlaváček

Štěstí v konzervě

V jednom cestopisu se píše o průměrné americké rodině toto: „*Jak praví statistika, vyhodila naše milá sousekka během své pozemské existence 10 256 zavařovacích lahví a spotřebovala 17 524 konzerv a vlastně na to ani nevypadá. Její muž vyprodukoval 126 tun odpadků, ojezdil 48 pneumatik a 3 automobily a při téhle činnosti zešedivěl a zestárnul. Na zemi se jejich přítomností nezměnilo nic a ani jejich brzkým odchodem se nic nestane.*“ S mírným zamrazením si člověk uvědomí, že každý po sobě zanecháváme nějaké plechovky od konzerv. Začneme se rozpomínat, co všechno jsme udělali pro rodinu,

církve, společnost a co tady po nás zůstane. Přes to všechno v nás ale taková bilance obvykle zanechá stín nekľidu: Je tohle všechno, co od života čekáme? Hodně lidí je nespokojeno – stále jim připadá, že jejich životu něco chybí, že je fádni a nudný nebo příliš těžký.

„Naštěstí“ se nabízí dost náhražek: lze se pohroužit do práce, běžných starostí, shánění, zábavy, aby nezbyl čas na nepřijemné úvahy. Lze také téměř donekonečna prožívat cizí, zdánlivě zajímavější životy v hodinách prosezených před televizí. A co dál? Jak se s tou banalitou rýmují slova Ježíšova, jenž dává za pravdu povzdech, který

často slycháváme: „Tohle není žádný život!“ Ježíš nám často sděluje, že životu bez Boha chybí to nejdůležitější – smysl a cíl. Jsme tu vlastně od toho, abychom vyzkoušeli onu jedinečnou možnost žít jinak než naprázdno – žít s Bohem. Začít se dá třeba i u té bezútesné konzervy, s díkem za její obsah, s vděčností za vše, co od Boha dostáváme. Jediné, čeho je třeba, je víra a poslušnost. Všechno ostatní nám bude přidáno. Neboť i za nás bylo zapláceno výkupné, a proto máme oslavovat Boha.

-czka
(Z knihy *Milí posluchači. Slovo nejen na neděli*)

Nestačí jen povrchní pohled

Ubohý Paul Rollins! Jel se svou dodávkou po silnici a mohli bychom říci, že si hleděl svého. Najednou jeho vůz začaly obklopotvat kamióny. Než se stačil vzpamatovat, byl nemilosrdně sevřen ze všech stran. Vzápětí bylo slyšet houkačku policejního vozu. Řidiči pustili policii do kruhu, který kolem dodávky vytvořili. Paul v úžasu vystrčil hlavu z okénka, aby se dozvěděl, proč si zasloužil tolik pozornosti. Policista obešel jeho neoznačený vůz, pátravě se

zadával do úložného prostoru v jeho zadní části a znovu přistoupil k Paulovu oknu: „*Jak mi vysvětlíte tu mrtvolu, co máte vzadu?*“ Paul, jinak zaměstnanec pohřebního ústavu, nervózně vysvětloval, že tělo pouze převáží na prosekuru: „*Obvykle používáme pohřební vůz, ale když musíme jet někam dál, děláme to takhle. Vyjde to levněji.*“ Tragédie se pomalu měnila v grotesku, ale Paul stačil zažít svoje. Impuls k celé akci dal jeden řidič jeho neoznačený vůz, pátravě se

autě přikryté tělo a byl přesvědčený, že odhalil strašný zločin. Svolal rádiem kolegy a upozornil policii. Zkrátka, jednal na základě svých chybných závěrů. I my někdy jednáme podobně. Děláme si o lidech své vlastní závěry jen na základě povrchního pohledu. Doplácejí na to nejen oni, ale především my sami. Správné rozhodnutí můžeme udělat jen tehdy, poznáme-li člověka blíže, i zevnitř!

-czka
(Z knihy *O moudrost je zapotřebí usilovat*)

• Pane, jsme lenivými dělníky, když na nás nenaléhá žádný úkol. Nehneme prstem, dokud nevíme, že jsme spolupracovníky na tvém díle, Bože. Ukaž nám všem, jak nás naše díla vskutku následují do tvého království. Pro tvou lásku tě prosíme. Amen.
Pierre Theilhard de Chardin

• Na světě není hlad proto, že bychom nedokázali nasytit chudé, ale protože nedokážeme nasytit bohaté.
• Jsem malou tužkou v ruce Boha, který píše a posílá světu dopis lásky.
• Každá kapka vody v sobě odráží krásu nebe. A co já?
• Kdyby si každý zametl před vlastním prahem, bylo by na celém světě uklizeno.
Matka Tereza

Z kazatelského plánu

Osmnáctá neděle po sv. Duchu

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka.
ŽALM 113,5-7

První čtení: Ámos 8,4-7

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Za dar odvahy bojovat dobrý boj víry až do konce, modleme se k Hospodinu.
3. Za vytrvalost v našem duchovním zápasu se silami hříchu a zla, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, obnov v našich duších radost a vděčnost za dar víry, který jsi nám zdarma udělil, abychom oslavovali tvé svaté jméno! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Timoteovi 2,1-7

Evangelium: Lukáš 16,1-13

Verše k obětování: Žalm 105,1

Verše k požehnání: 2. Korintským 8,9

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, celé stvoření toužebně očekává, že dojde svého naplnění ve tvém Synu. Děkujeme ti, že nám dáváš ve svátostném pokrmu a nápoji podíl na věčném životě. Přiveď nás k cíli naší cesty víry a naděje! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 19, 44, 70, 72, 77, 172, 179, 193

Nad Písmem

Komu sloužíme?

L 16,1-13

Správce si řekl: „Co budu dělat, když mne pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, žebrat se stydím.“

Lukáš 16,3

Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké. Jestliže jste nespravovali věrně ani nespravedlivý majetek, kdo vám svěří to pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v tom, co vám nepatří, kdo vám dá, co vám právem patří? Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět, a druhého milovat, k jednomu se přidá, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.

Lukáš 16,10-13

Boží vůle nemusí být z lidského pohledu logická. Nad Ježíšovými slovy kroutíme hlavou, dokud nezazní poslední věta. Tam se najednou rozjasní... no dobře, možná se nerozjasní úplně, ale alespoň malý paprsek světla pochopení spatříme. Onen správce nebyl usvědčen z podvodu, byl pouze kýmsi nařčen, takže je i možné, že byl nakonec poctivý. Pouze nebojoval zbytečnou a úmornou válku s po-

mluvou a snažil se pro sebe zachránit, co se dá: Pomocí majetku svého pána si získal přátele. A my čteme, že „Pán toho nepoctivého správce pochválil, že jednal prozíravě.“ Je zde bez soudu oznámeno, že byl opravdu nepoctivý. Přesto ho pán (nebo Pán?) pochválil. Byl ten správce věrný? Jde to – být nepoctivý a věrný zároveň? Ano, v některých případech to možné je. Navíc zde nepoctivost zpočátku nespočívala v podvodu, ale ve „špatném hospodaření“, na jehož počátku mohl být nějaký špatný předpoklad nebo prostě nešikovnost.

Na konci čteme, že nelze sloužit dvěma pánům. Nelze sloužit Pánu a mamonu současně. Víme to? Víme. Ono je to celkem zřejmé, pochopitelné a logické. Znalost bychom tedy měli. Jen se nám ji často až tragicky nedaří realizovat. Počítáme každou korunu, abychom udrželi naše kostely, sbory a modlitebny. Výpis z účtu pro nás často bývá určujícím papírem. Naše členy děli-

me na platící a neplatící. Přitom zpočátku naší církve se sloužilo v hospodách (proč ne?), ve školách (proč ne?), někde dokonce i z žebříňáků (proč ne, ale kdo má dneska žebříňák...).

Služme pouze jednomu Pánu. Jak často říkáme a čteme známou větu „Hleďte především království Boží a spravedlnost jeho a vše ostatní vám bude přidáno.“ Známe i Ježíšova slova o ptáčích a květinách, o které se Bůh stará, aniž by se jakkoliv namáhali. Ano, pracujeme, starejme se, ale neslužme tomu!

Boží vůle nemusí být z lidského pohledu logická, ani se nám nemusí hned líbit, nemusíme jí hned porozumět. Nesnažme se ale být chytřejší než Hospodin, opravovat ho a říkat si „On to takhle nemyslel.“ Míváme k tomu sklony. Učme se celý život Boha chválit, následovat ho a trochu méně se neustále ptát „a proč?“ Amen.

Vladislav Pek

Náš nebeský Otče, chceme podle Kristova příkazu jít ke všem národům a nést jim tvé evangelium. Na té cestě ale klopytáme a selháváme. Prosím, drž nad námi svou ruku, hlídej si nás, abychom byli tvou církví, věrnou a opravdovou. Amen.

Lidský život je určen k ubývání

Anna Lukešová: Z přednášky na konferenci o paliativní péči v Prachaticích 22. dubna 2016

Dokončení

Kaplan se snaží ztělesňovat Ježíšovu lásku k trpícím a náklonnost ke všem lidem. Bez této pokory sklouzne k tomu, že mluví o svých představách vyléčení a pacient má něco trpně přijímat.

Kaplan musí být kreativní, protože lidská spiritualita je živá a tvůrčí. Každý hledá svou inspiraci pro život, úctu k životu, pochopení smyslu a účelu života. Samozřejmě je tu hodnocení, co se podařilo, co ještě může změnit. Často se zmiňuje usmíření, jak mu rozumíme v církvi. Ale často lidé odpuštění nehledají. Necítí tu potřebu. Nerozumím-li tomu, nehodnotím. Může k tomu dojít později. Nebo potřebují jiné vyrovnání. Bůh jediný vidí do člověka a zná jeho myšlení. Protože jeho cesty s každým člověkem jsou originální, je třeba dát prostor tvůrčímu rozměru spirituality. Slovo Boží se dotýká všech situací, jen je třeba porozumět jak. Kaplan hledá toto Boží sdělení, aniž by kázal o Bohu, o jeho lásce a pomoci. Problémem bývá i odpověď na otázku: Kdo je Bůh? Jak vypadá? Proč je tak nesrozumitelný? Jak ho najít? Obecná zatíženost: Bůh je jako děda na nebesích, který to tu komplexně řídí. I lidé nevěřící mu dokáží porozumět nečekaně přesně. (Mladík /28/ s těžkou diagnózou řekl: Bůh je pro mne jako dobrá energie. To pro něj bylo velmi silnou oporou. Tento přírůbek jsem později použila a řadě lidí pomohla.)

Z biblických obrazů pomáhá k povzbuzení: Hleďte a naleznete. V hledání odpovědi jsou jak zkušenosti z minulosti, tak současné prožitky, ale hlavní je odvaha pohlédnout nově dál. K neznámým obzorům, které se přibližují. Hleďte a naleznete pevnou půdu pod nohama. Neobviňujte se, že nemoc je odplatou za vaše viny. Sebeobviňování je cestou ke ztrátě sebeúcty a k malomyslnosti. Svět není spravedlivý. Nemoc přesto může mít smysl, ale ztrácí ho, ztratí-li se vědomí hodnoty vlastního žití. Pán Ježíš se nemocných ptal: Věříš...? Chceš...? Člověk se sám musí rozhodnout, co chce hledat. Respekt k druhému je něco, čemu se každý z nás musí učit. Každý člověk zaslouží úctu. Je jedinečný, i když je starý, osamělý, nemocný, nevrlý. Nelze dávat podmínky, za nichž si člověk teprve zaslouží úctu. To je cesta do pekel. Stejně tak srovnávání a dávání vzorů: někdo se stejnou nemocí to zvládl lépe a bez stížností! Nemocný má své pocity, a kdo mu chce pomoci, potřebuje je nejen znát, ale také brát vážně. Srovnávání je další cesta do pekel. Respekt k pocitům: po amputaci nohy. Jeden člověk se raduje, že dostal protézu a bude zase soběstačný, jiný si zoufá, že je odkázán na protézu. Nebo strach: lidé koukají, že nemám nohu, nevědí, jak reagovat. Obecně říkají: chudák... Co učí respekt? Nemocný či umírající nemá „reduované“ lidství. Je určen k plnosti života. V tom je respekt, že neome-

zujeme ani nehodnotíme.

Na slova povzbuzení či útěchy není návod. Každý člověk má svou osobnost, citění a zkušenosti. Naše teologické vyjadřování není všem blízké. Jak sdělit blízkost Boha, aniž bychom slovo Bůh řekli? Odpovědi nemocným vyplnou až z naslouchání, trpělivosti, úcty a víry, ne z předem připravené útěchy. Důležité jsou také dotyky, které ovšem také závisejí na tom, co nemocný chce. Nejhorší je, když člověk zůstane se svou nemocí sám. Proto představujeme kaplanskou službu parafrází z Bible: Každý nese své břímě, nikdo by s ním neměl zůstat sám. To břímě má řadu podob. Každý se s ním vyrovnává svým způsobem a také každý kaplan má své dary, podle nichž pomáhá. Ale uvědomujeme si společně, že nemocný má duchovní život a ten v nemocnici strádá a přispívá k zpomalení uzdravení. Duchovní podpora v průběhu nemoci má prokazatelně dobrý vliv na její zvládnutí. Soused, který jde kolem mě, se mě ptá, jak se mi daří. Neptá se proto, že by se mnou chtěl pobýt, ale proto, že chce jít dál. Odpovídám, že to jde, ale nejde to. (R. Bohren) Kaplan je ten, kdo se zeptá, zastaví se, naslouchá a zůstává. Tak dlouho, jak je to třeba. Závěrem: za tím, co nás potkává a nutí ke změně, nemusíme dělat tečku. Můžeme udělat čárku nebo středník. Jsme dobrým dílem Boha, který do každého z nás vložil svou jiskru, kterou nic nezhasí. Vložil do nás naději, která vede k naplnění jeho vůle v každé situaci. A také s námi jde dál.

Anna Lukešová

Z našich setkání

Setkání věkem nejzkušenějších

„Přijdu moc rád...“ Tato častá odpověď zněla jako odezva na dopis bratra biskupa, kterým zval k setkání duchovních Královéhradecké diecéze v plném důchodu a stálé službě. Stejně jako loni i letos se všichni sešli v zasedací síni diecézní rady, aby mohli společně procházet vzpomínkami a usmívat se nad radost dané přítomnosti ve společenství své církve.

Setkání se uskutečnilo 1. září, a proto se nabízel téma: „Jak jsem chodil do školy... na náboženství“. Postupně všichni vzpomínali na své dětství, ale také na svou roli katechety. Prohlížely se fotografie, hry, které sloužily k výuce, náměty zaznamenané ještě psacím strojem nebo úhledným písmem na zažloutlém papíře. Hodně jsme se nasáli i zazpívali si, ochutnali dobré víno. Pobožností posloužila ses. farářka Jana Wienerová a barvitě vzpomínky pečlivě zaznamenávala Anička Holínská. Každý rád přispěl do malého soudku vzpomínek a budeme doufat, že tato slova nezapadnou, ale jednou zalistujeme v publikaci, kde pamětníci církve k nám budou promlouvat. Posílení na duchu s vědomím, že dá-li Pán, příští rok se moc rádi opět zde setkáme, se naši milí duchovní lehce unavení rozcházelí do svých domovů. Fotografie můžete zhlédnout na: <http://www.cshhk.cz/2016/09/03/setkani-vekem-nejzkusenejsich/>

Šiitský ajatolláh napsal papeži Františkovi

Ke kompetentním hlasům muslimského odporu proti terorismu se řadí také list, který zaslal 20. srpna t. r. vrchní ajatolláh Makarem Širázi z iránského města Qom (Kum) papeži Františkovi. Tento šiitský duchovní děkuje papeži za slova, která použil v souvislosti s terorismem během tiskové konference při návratu z Polska. Jak známo papež tehdy odmítl ztotožnit násilí a muslimské náboženství. „Vaše moudré a logické úvahy o islámu, které nespojují toto náboženství s nelidskými činy a vraždami páchanými bezbožnými sektami (takfír), jako je Daesh (samozvaný islámský stát – pozn. překl.) jsou vsutku obdivuhodné,“ píše iránský duchovní. V listě, který Makarem Širázi publikoval anglicky na svých webových stránkách, se uvádí, že je důležité, aby

náboženští představitelé z celého světa zaujímali „jasné a důrazné“ postoje proti každému násilí a barbarství, zejména děje-li se tak ve jménu náboženství. Šiitský duchovní připomíná své dřívější odsouzení vraždy francouzského kněze o. Hamela, kterou označil za „bezbožný teroristický zločin“ s užitím slova takfír, což je v islámské terminologii nejostřejší odsudek bezbožnosti. Širázi poznamenává, že bezbožné sekty (takfír), jakými je Daesh, představují „nejhorší krizi moderní doby“, nepatří k islámu „a jejich cesta vede do pekla.“ Šiitský duchovní Makarem Širázi také konstatuje, že teroristické skupiny takfírů dosud nebyly potřeny, poněvadž jsou podporovány a financovány „zkaženými mocnostmi, které žijí a financují tyto teroristické skupiny, aby dosáhly svých vlastních materialistických cílů.“ (mig)

Radio Vatikan

Poklony

Potkáváme se
Skládáme si poklony
jeden jako druhý
Kainovy klony
k nelásce máme sklony
Chováme se však fajnově
v tradici Kainově

Skládám poklonu...

Skládám poklonu...

Skládám poklonu...

Skládám poklonu...

Až do skonu

Náš džihád

Ti s kolárkem těm bez kolárek
vyhlásili svatou válku
Ti bez kolárek po těch s kolárky
stříleli růžencové korálky

Zahalte ženy!
Odhalte je celé!
A jak se hádáme
řemdihy tepáme
zapomněli jsme na Spasitele

Z knihy Václava Žďárského *Akční nabídka*

Alavité

Přední místa ve zpravodajství médií zaujímají již dlouhou dobu bouřlivé události na Blízkém východě a souvztažně i v Evropě. ČZ přinesl na pokračování články o dvou hlavních směrech islámu a jejich vztahu ke křesťanství z pera prof. PhDr. Luboše Kropáčka, CSc. Prof. Kropáček patří k největším znalcům islámu a arabského světa u nás. Vyučuje mj. na Husitské teologické fakultě a Filozofické fakultě UK. Aktuální příspěvek je věnován náboženské skupině alavitů, seriál zakončí v příštím čísle článek o drúzích.

Jméno znamená „Alíjovci“, odkazuje tedy k postavě Muhammadova bratrance a zetě Alího, k němuž se hlásí všechny varianty šiitského islámu. Syrské alavitů, o nichž zde budeme hovořit, musíme odlišit od tureckých a kurdských alevitů, kteří se s nimi při vlastně stejném pojmenování fakticky rozcházejí v řadě otázek víry, náboženského života a dnes také v pojetí vlastní identity ve vztahu k islámu. Alternativním jménem pro syrské alavitů bylo po stale-

ti nusajrů, vykládané nejčastěji jako odkaz na pobočníka posledních šiitských imámů z poloviny 9. století Ibn Nusajra. Zhruba v 10. století se nusajrjovské-alavitů usadili v místech, kde jejich největší seskupení žijí dodnes: ve vysočinách lemujících syrské pobřeží Středozemního moře. Podle dnešních odhadů, samozřejmě znejistěných trvajících krvavou válkou, představují alavitů v počtu 2,6 milionů asi 12 % obyvatel Sýrie, menší počty žijí v Libanonu a v tureckém

Iskandarúnu (Hatay) a Kilikii. Vládnoucí sunnitské režimy je vždy pokládaly za extremistické sektáře. Pohoršovali některými prvky své víry, zvláště představou posmrtného převtělování s předpokládaným cílem návratu k výchozímu světelnému zdroji, a také svým životním stylem bez měšit a bez dodržování islámských povinností určených šariou. Svou víru si alavitů chránili opatrným zasvěcováním vybraných mladíků, utajováním a někdy i zastíráním (šiitská taqija). V širokém synkretickém konstruktě uplatnili zřejmě i křesťanské prvky v kombinaci s novoplatónským, respektive šiitským ismá'ilijským modelem stvoření emanací, a s astrálními kultury. Věř v trojici Esence – Jméno – Brána a její dějinné promítnutí do trojice Alí – Muhammad – Salmán Fárisí. Slaví i některé křesťanské svátky.

Když po vítězství v 1. světové válce Francie získala Sýrii s Libanonem jako svůj mandát, území pro snazší ovládnutí rozdělila na autonomní státečky. Pobřežní oblast s centrem v Latákii měla v letech 1922-36 statut alavitského státu. Zároveň se příslušníkům dosud ponižované sekty otevřely preference při budování syrské armády a přístup k modernímu vzdělání. Ve sjednocené a od roku 1946 plně nezávislé Sýrii se emancipovaní alavitů zapojili do panarabsky zaměřené strany Baas, neboť v nacionalismu se nejsnáze rozpouštěla averze k sektářům. V roce 1970 se do čela státu, sužovaného hojnými převraty, prodral „nápravným hnutím“ baasistický předák generál Háfiz Asad, alavita, jehož vláda kombinující nacionální a socialistické prvky dala zemi stabilitu pod tvrdou rukou. Při přijímání nové ústavy v roce 1973 dokázal vyhovět ústavní podmínce, že prezidentem může být pouze muslim, díky právnímu dobrozdání (fatwa) od významného libanonského šiitského předáka Músy Sadra, že alavitů patří k šiitskému islámu. Alavitů získávali silné pozice v armádě, ve vládnoucí straně a ve státních funkcích, avšak v oficiálním diskursu tato skutečnost, o níž všichni Sýřané věděli, byla zamlčována. V úředních dokladech byli označováni prostě za muslimy, ve školách byl vyučován jako předmět náboženství pouze islám anebo křesťanství. Křesťané byli ve svém menšinovém

postavení víceméně respektováni. Asad nabádal své alavitské souvěrce ke konformnímu chování, včetně dodržování vnějších projevů šariy ve státě se sunnitskou většinou a sekulární tváří. Zároveň se v zemi šířil vliv porevolučního šiitského Íránu, na jehož stranu se Sýrie postavila za války s Irákem 1980-88. V podobně vnitřní i mezinárodní politice pokračuje dnes Háfizův syn Baššár Asad, zvolený prezidentem po otcově smrti (2000). V kontextu arabského jara 2011 se v Sýrii rozhořela krutá občanská válka. Na protirežimní straně zastínily demokratickou opozici proudy sunnitského radikalismu, posilované početnými džihádisty ze zahraničí, v jejichž ideologii jde o potření hanebných sektářů. Alavitů se ocitli na politickém i konfesním rozcestí. Válka decimuje jejich mládež fyzicky i morálně, jejich vojáci a jejich bojůvky (šabíha) rozhodně nemají čisté ruce. Zároveň gnostické zvláštnosti jejich víry ustupují civilnějším pohledům, potřeba jasnějšího islámského ukotvení vede alavitů ke sbližování s iránskými a libanonskými šiitů a snaha o politické východisko k očištěnému důrazu na sekulární společnost. Jako řešení se nabízí buď demokratická sekulární Sýrie, anebo rozpad na drobné konfesní státečky. Druhý způsob by mohl pro stále se zmenšující křesťanskou menšinu znamenat konec jejich dvoutisíciletých dějin. **Luboš Kropáček**

Zprávy

Jubileum v Jílovém

V neděli 28. srpna se v Jílovém u Prahy uskutečnila slavnostní bohoslužba u příležitosti osmdesátého výročí otevření místního sboru, kterou spolu s místním farářem bratrem Lubomírem Polínským sloužil bratr biskup pražské diecéze David Tonzar. Přítomní si připomněli nadšení a zápal zakladatelů církve a budovatelů Božího stánku v Jílovém, kteří po sobě zanechali toto pozoruhodné dílo. **Zdeněk Kouba**

Foto: Jaroslava Piskáčková

**Ze Setkání
věkem nejzkušenějších
(str. 3)**

Vážení a milí přátelé,

dovoluji si Vás pozvat do Mirovic. Jak jistě víte, o Velikonocích 2015 vyhořel náš kostel do základů. Díky pomoci Vás všech se nyní podařil velký zázrak. **Kostel, který vstal z popela, otevře své brány dne 28. září 2016.** Bohoslužbu povede biskupský sbor v čele s bratrem patriarchou Tomášem Buttou. Poděkujeme také zástupcům ekumeny, zvláště Římskokatolické církvi za poskytnutí prostor na faře a v kostele po dobu rekonstrukce, ale i Českobratrské církvi evangelické a dalším křesťanským církvím z ČR a SR. Odpoledne předáme také klíče od kostela všem dárcům, kteří věnovali více než 10 000 Kč. V programu vystoupí také folk-rockové skupiny Oboroh a Safenat Paneach. Z doprovodného programu chceme upozornit na prezentaci našich diakonických center, například Domečku Trhové Sviny či našich hospiců v Blatné a Písku. **Filip Michael Štojdl**

Jubileum strašnického sboru

Bratři a sestry, vážení přátelé, zdravíme s přáním Božího pokoje, ochrany a pomoci pro každý nový den. Chtěli bychom si spolu s vámi připomenout významnou událost v životě naší náboženské obce. Před 60 lety se podařilo pro církev získat bývalou kapli na německém evangelickém hřbitově a upravit ji pro bohoslužebná shromáždění. Tak byl v říjnu 1956 slavnostně otevřen náš sbor Dr. Karla Farského. Toto výročí nás vybízí k díkům Pánu církve i všem členům náboženské obce, kteří se tehdy obětavě podíleli na rekonstrukci kaple. V neděli 18. září v 15 h vás zveme do našeho sboru na slavnostní boho-

službu, kterou povede br. patriarcha Tomáš Butta. V druhé části nedělního odpoledne vystoupí vzácný host – p. Alfred Strejček. **red**

Do kostela na kole

Nebudme lhotejní k zemi, která nám byla svěčena – s takovým heslem vyrazí stovky věřících z celé republiky v neděli 18. září do kostela. Zapojí se do ekumenické akce Do kostela na kole. „Smyslem je propagovat cyklistickou dopravu, která je, stejně jako pěší chůze, šetrná k životnímu prostředí a ve srovnání s automobilovou dopravou nepoměrně levnější, zdravější a na kratší vzdálenosti dokonce statisticky rychlejší,“

vysvětluje organizátor akce Marek Drápal. Akce má připomenout, že v Bibli je v příběhu stvoření světa člověk pověřen správcovstvím Země a jsme zodpovědní za to, jak s ní nakládáme. Událost pořádá Poradní odbor pro otázky životního prostředí při Českobratrské církvi evangelické, Ekologická sekce ČKA a Česká křesťanská environmentální síť. (Kontakt: Marek Drápal, tel.: 481 120 877; marek@drapal.org)

Jana Vondrová

Koncerty u sv. Mikuláše

- 19. 9. - 20 hodin
Bach, Dvořák, Mozart, Gershwin
Prague Brass Ensemble
J. Kalfus - varhany
- 20. 9. - 17 hodin
Händel, Bach, Telemann, Mozart
M. Hanzal - varhany
F. Bílek - trubka
- 21. 9. - 17 hodin
Bach, Mozart, Dvořák, Widor
B. Rabas - varhany
J. Jonášová - soprán
- 21. 9. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi orchestra Praga
V. Návrat - barokní housle
- 22. 9. - 17 hodin
Händel, Bach, Mozart, Dvořák
ČVUT Mixed Choir Prague
M. Pochopová - varhany
- 23. 9. - 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart, Händel
F. Šťastný - varhany, cembalo
V. Vlha - hoboje
- 23. 9. - 20 hodin
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga
- 24. 9. - 17 hodin
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková - varhany
V. Likérová - soprán
- 24. 9. - 20 hodin
Dvořák, Ravel, Mozart, Vivaldi
Radio Symphony Collegium
M. Zvolánek - trubka
- 25. 9. - 17 hodin
Bach, Gounod, Mozart, Dvořák
Gaudium Cantorum Mixed Choir
- 25. 9. - 20 hodin
Bach, Dvořák, Mozart, Gershwin
Prague Brass Ensemble
J. Kalfus - varhany (Inzerce)

Z ekumeny

PRÁZDNINOVÁ EKUMENA

Solidární pokladna saského farářského spolku letos již po patnácté pozvala členy reformačních církví z Rumunska, ČR a Slovenska ke třítýdennímu lázeňskému pobytu do Bad Gohrisch v Saském Švýcarsku. Ekumenické společenství i péče zdravotnického a hotelového personálu pohladily po těle i po duši. Pozoruhodným svědectvím o živé víře saských farářů je existence a působení Solidární pokladny, do níž dobrovolně přispívají členové stavovského farářského spolku, sdružujícího o něco víc než polovinu saských duchovních. Cítí s námi solidaritu v dějinách – společně jsme prožili údobí ateistického útlaku – a uvědomují si i perspektivu v Evropské unii v namáhavé době setkání civilizací. Za ni a její konkrétní výraz při úhradě výdajů za lázeňskou péči jsme našim sousedům upřímně vděční. Kázání, jež jsme zaslechli ve třech evangelických kostelech, byla založena na tradiční biblické znalosti a snaze o jednoduchou a výraznou aktualizaci zvěsti evangelia. Srdece oslovila i vynikající interpretace duchovní hudby, zejména J. S. Bacha. Pro budoucnost, jejíž perspektivy se v současnosti vynořují a tvoří, je zásadní rozvíjet dialog v církvích a v celé společnosti o křesťanských základech naší civilizace a kultury. V debatách jsme si ujasňovali, že naše církve se odvolávají na jednoho z prvních reformátorů Mistra Jana a přitom je nejmladší reformační církví. Zaujala nás přímá a bezprostřední dějinná souvislost našich bratří a sester ve Slezsku, na Slovensku i v Rumunsku se světovou reformací. Jejich zbožnost je ovlivněna reformačním společenstvím na Boží milost, poslušností Zákona a kázání. My máme dějinné souvislosti poznamenané mocenským tlakem církve a státu.

Naším duchovním údělem zůstává, aby naše ideová srovnání a reformační odvahy byla prohloubena ve smyslu výzvy I. sněmu 1924 „Dokončit českou reformaci“. Je jako hvězda, podle níž jest orientovat naše kroky, i když víme, že jí nikdy nemůžeme dosáhnout. Nicméně i malé krůčky správným směrem jsou výrazem toho, že „Království Boží víc a víc k nám všem se blíží. Když On vstal z mrtvých, pak už nic nám neublíží. Jen Jemu důvěru dejme a v jeho sli-bech doufejme, vždyť naši slabost zná...“ (Píseň č. 331 Zpěvníku ČČSH)

Zdeněk Kučera, foto: Jan Hájek

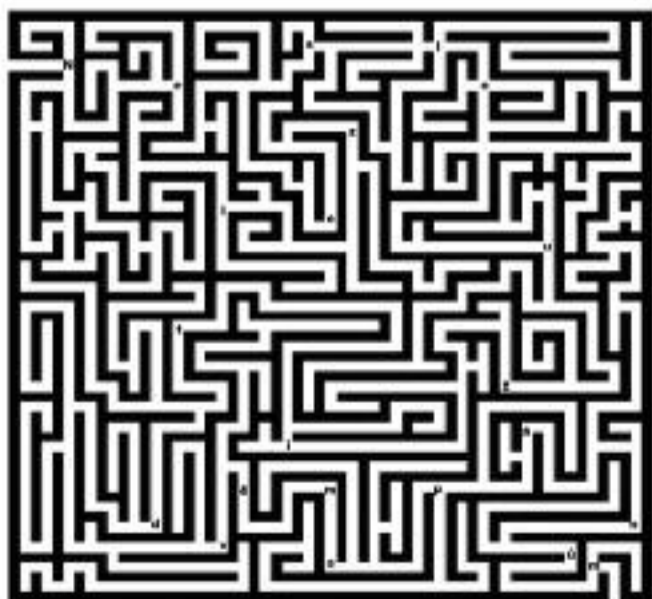
Hrobové figurky dvorních dam z výstavy Říše středu, kterou můžete až do 30. září zhlédnout v Náprstkově muzeu. Figurky na obrázku představují dobový ideál krásy. Patří mezi tzv. ming-čchi, „potřeby pro duše zemřelých“, které se od starověku vkládaly do hrobů, aby duši zemřelého „poskytovaly ochranu a společnost“. **Foto: Národní muzeum**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O NEPOCTIVÉM SPRÁVCI

Najdete cestu skrz bludiště? Pokud ano, nezapomeňte si po trase vypisovat písmenka do tajenky!

(Řešení z čísla 36: Stát se Ježíšovým učedníkem není snadné rozhodnutí.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice
Předplatně: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090

